

BOROS GYÖRGY LÁSZLÓ

PULITZER ZOMBI

Vajon működik ez a vacak? Mintha működne. Villog a LED. Egy, egy, egy, egy, kettő, egy, kettő. Na, majd visszatekerem, és meglátjuk. Stop. Mondom, stop! Nyomódj már be! A francba! Nem veszi be. Jól megjártam, még ez az átkozott diktafon se megy rendesen. Na, mindegy, felvenni legalább felvesz. Remélem. A többit meg majd kivágjátok. Ugye fiúk? Majd kivágjátok. Én meg csak beszélek, amíg a szalag kitart. Vagy amíg kifogy az elem. Jól nézek ki!

Fiúk, akkor innentől, oké?

Köszöntöm a kedves hallgatókat, Kalmár Évát hallják Simagöröngyösről, ahol katasztrófális események történtek az elmúlt órákban. Meg nem erősített hírek szerint a múlt éjjel egy meteor csapódott a simagöröngyösi Új Barázda Zrt raktárépületébe, ahol veszélyes anyagokat is tároltak, így a keletkezett tűzzel nem tudott megbirkózni a helyi tűzoltóság, már Salakszentmotorosról és Baranyatenyeréről is iderendelték a katasztrófaelhárító csoportot. Sajnos a helyzetet tovább rontotta, hogy az Új Barázda épp a múlt pénteken jelentette be a szükséges leépítéseket. A kilátásba helyezett elbocsátások miatt hétfőtől, azaz ma reggeltől tüntetést szerveztek a tehenészetben és a tyúktelepen dolgozók, mert a tervek szerint ez a két ágazat fog megszűnni. A tüntetéstől a tegnapi esti meteorbecsapódás sem vette el az emberek kedvét, így a kigyulladt raktár és a terjengő – egyesek szerint mérgező – füst ellenére egyre többen gyülekeztek a raktártelep udvarán, és a vezetőség riasztotta a helyi és az országos rendőri erőket, hogy megfékezzék a fenyegető jelszavakat skandáló tömeget.

Fiúk, ezt majd meg kell vágni, mert nem a tüntetésről akarok beszélni.

Közben megyek, mert itt minden kihalt, és tudom, kit kell megkeresnem. Csak szépen, lassan, hogy ne lihegjek túlságosan.

A délelőtti folyamán a település két legidősebb lakójával beszéltem, ők voltak az első tanúi a katasztrófának, de a riportunkat félbe kellett szakítanunk, mert néhány ember nagyon furcsán viselkedett, és – nem is tudom, hogyan mondjam – ránk támadtak. Láthatóan rosszul lettek a mérgező füsttől, mert teljesen érthetetlen szavakat hörögtek, és az arcuk is súlyos betegségről árulkodott. De az is lehet, hogy rólam is azt hitték, hogy ellenük vagyok, hogy talán az Új Barázdának dolgozom, mert csak úgy sütött belőlük a harag, alig tudtam előlük elmenekülni, és tehetetlenül néztem, hogy dühüket végül a kocsimon töltötték ki, felborították, és teljesen

szétverték, nem is tudom, hogy jutok majd haza. Így sajnos elszakadtam a többiektől, és most is magam vagyok a falu főutcáján.

Aztán láttam valami olyasmit, amit még most is képtelen vagyok elhinni. Megjelent az öreg Xavér doktor, aki állítólag megtámadta az egyik falubélit, egy titkárnot, bizonyos Kálikát. Xavér doktorról az egyik riportalanyom azt állította, hogy meghalt és eltemették, ennek ellenére egyszer csak ott állt velem szemben. Ha a szememet be is lehet csapni, de az a szag! Az a dögletes bűz, ami felőle áradt, olyat még nem éreztem soha.

Már majdnem ott vagyok, már csak egy saroknyira van.

Egyszer riportot készítettem egy boncmesterrel, és az az ostoba ötletem támadt, hogy a munkahelyén tehessem fel a kérdéseimet. A riport kész lett, de én is kikészültem a végére. Ott éreztem először ilyen szagot, csak sokkal gyengébben. Itt az elhunyt doktorból áradt, és azonnal öklendezni kezdtem, amint megéreztem.

Itt vagyok a templom oldalbejárata előtt, becsöngetek, hátha itt találok Bernát atyát, aki tegnap este járt a katasztrófa színhelyén, szeretném megkérdezni tőle, hogy miként vélekedik az eseményekről.

Úgy látszik, hiába csöngetek, nem nyitnak ajtót, talán nem a paplakban, hanem a templom főépületében van, odamegyek.

Jézusom! Egy halott ember fekszik a templom lépcsőjén. Arcra bukott, nem látom, ki az, azt sem tudom, ismerem-e. Magas nyakú pulóvert visel, farmert és fekete gumicsizmát. Ő nem olyan bűdös, mint az öreg doktor. A doktor tényleg olyan volt, mint egy hulla, hányok, ha rágondolok

Fiúk, ezt majd vágjátok ki, nem hullázhatok le egy köztisztelőben álló személyt, még akkor se, ha tényleg meghalt. Ez a tudósítás egyre rémesebb lesz. Összetörték a kocsimat és a felszerelésemet. Ezt a vacak diktafont is épp csak ki tudtam kaparni a törmelékből. Elszakadt a szoknyám, a harisnyámról ne is beszéljünk, a cipőm tönkrement, a sarkából a flekk már órákkal ezelőtt kiesett, most lépésenként kábé kétszáz forintot veszít az értékéből. A körmöm letört, a sminkem és a frizurám oda, úgy nézek ki, mint egy palesztin menekült. Az, hogy nincs seholy térerő, csak hab a tortán. Ez az egész hely egy rohadt háborús övezet. Egy Pulitzer minimum kijár érte!

Nem is értem, hogyan bírta az öreg doktor talpon maradni. A szeme üvegesen meredt, majdnem tejfehéren, a feje félrebillentve, és a karja kinyújtva, az ujjai görbültek, mint a karmok. És zihált! Fúj.

Ez az ember itt a lépcsőn, lehet, hogy nem is halt meg. Nem látok vért. Közelebb hajolok. Mintha lélegezne, de nem biztos. Leteszem ide a diktafont, hogy két kézzel tudjam megragadni. Megfordítom, hogy lássam, tényleg él-e. Istenem, de nehéz! Legalább száz kiló.

Szóltam volna a helyi rendőrnek, hogy segítsen rajtam, de csak egy tábla volt kitéve a körzeti megbízott irodájának az ajtaján: „A barázdásba vagyok.” Így „en” nélkül. Elmentek a tüntetés miatt, a falu meg a pokolra jut.

Fordulj már meg! Na, szépen, óvatosan. Nem verjük be a fejünket a lépcsőbe, ügyesen hanyatt fekszünk. Lássuk csak, ki ez!

Nem ismerem. Talán az egyik barázdás dolgozó, gondolom, a tehenészetből. A gumicsizma valahogy ezt juttatja az eszembe. A magas sarkú cipőm nem valószínű, hogy túlélné a tehenlepényeket.

Vajon, él még? Közelebb hajolok, hogy meghallgassam. Jóképű fiatalember, nem lehet több harmincnál. Nem érzek alkoholt, szóval nem részeg, és mintha emelkedne a mellkasa. Lélegzik, él! Végre egy élő, normális ember! Már órák óta bolyongok, és csak imbolygó betegeket láttam. Az egészségesek nyilván elhagyták a falut, csak engem hagytak itt, a sok járkáló hullával.

Már megint hullázok, majd vágjátok ki! De mit csináljak? Tényleg olyanok, mint a hullák, akár a régi zombifilmek mászkáló halottjai. Ha ez egy film lenne, le se tagadhatnák, hogy zombik. Az egyik riportalanyom is erre célozgatott, pont erre gondolhatott ő is.

Na, zombikám, remélem, nem vagy zombi, mert már a feneked is túl jó volt hullának.

Teljesen hülye vagyok, már úgy megszoktam a diktafont, hogy hangosan beszélek akkor is, amikor nem kéne kimondanom, amit gondolok. De tudjátok mit, fiúk? Teszek rá. Lehet, hogy épp ettől lesz jó a tudósítás, ettől lesz hiteles. Legalább nem hiszi a sok irigy kolléga, hogy azért kapom a Pulitzert – amit megkapok, az már biztos –, mert jobb mellem van, mint a Zsuzsinak, és rövidebb szoknyát hordok, mint a Joli. És ha jobb mellem van? És ha jól áll a mini? Akkor mi van? Csak az fáj mindenkinek, hogy nem tettem szét a lábam a műsorvezetőnek, és mégis megkaptam a melót? És ha egyszerűen csak jó vagyok? Tudok kérdezni, és tudok beszélni. Na, ezt lehet irigyelni!

És most felébresztem ezt a fickót, végigverekszünk a falun, kinyírjuk az összes zombit, és a végén a karjaiba vesz, úgy visz el az állomásra, és feltesz a vonatra, és integet, és mosolyog. No, nézd csak fölébredt az álomszuszék, gyere csak, felsegítelek.

A kurva anyját, megharapott! Takarodj te rohadék, te is ugyanolyan beteg vagy, mint a többiek, agyadra ment a sok tehénszar! Akarod tudni, hogy miért hordok magas sarkút? Hát ezért! Hogy homlokon rúghassam az efféle bajkeverőket. Na, most néztél be a szoknyám alá utoljára!

Remélem, jól megjegyezted! Nehogy azt hidd, hogy megsajnálak, mert legurultál a lépcsőn! Jobb, ha ott maradsz! Most mit mászol itt felém? Fogom a diktafonom, és már itt sem vagyok, biztos, hogy nem fogok itt várni, amíg hörögve idekúszol. De gyere csak, legalább újra fejbe rúghatlak. Tudod te, hogy fáj egy ilyen harapás? Haraptak már vállon? Nesze! Dögölj meg!

Na, fiúk, ezt eltoltam. Nem értem, hogy tudtam olyan erőset rúgni, hogy a cipóm sarka beleálljon a koponyájába. A beszakadt homloka megállította, most akkor gyilkos vagyok? Az undoromat nehéz legyőzőnöm, de kell az a cipő, nem járkalhatok mezítláb. Veszek egy pár mély levegőt, hogy rosszul ne legyek, és kihúzom a cipóm sarkát a fejből. Rémes ez a szörcsögő hang, és ez a nyúlós íz, ami a cipőmről csöpög. Lerázogatom, amennyire lehet, és felhúzom.

A karom egész elzsibbadt, de legalább a harapás sem fáj. Orvosra van szükségem, de nem az öreg Xavér doktorra, hanem igazi orvosra. Megyek, megkeresem a rendelőt, csak van ott valaki, hogy legalább bekötözzenek. Valahogy nem az igazi a séta, a fejemben már a rendelőnél járok, de most látom, hogy el se indultam, itt ülök a templom lépcsőjén, és cipőt sem húztam fel, pedig emlékszem, hogy megtettem. Itt van a kezemben.

Igaz hát. Mégiscsak létezik zombikórság. Ez a fiú is járkáló hulla volt, amíg ki nem nyírtam végleg. El kell majd mondani mindenkinek, hogy a fejük sérülékeny, és puhábbak, mint gondolnánk. Csak ne lenne ilyen nehéz az én fejem! Mindenkinek el kell mondani, hogy fertőző, és gyorsan terjed, remélem, ezt tényleg kimondtam, és nem csak képzelem, hogy a felvételbe ragadt diktafont szorongatom a kezemben.

Fázom. Nincs még este, mégis fátyol ereszkedik a szememre. Homályosan látom a főtéren lévő szovjet tankot. A benne ülő Szása egy kis vodkával felmelegíthetne, hogy ne dideregjek annyira.

Így utóbb visszatekintve, az öreg Xavér szaga már nem is annyira taszító. Meg lehet szokni, olyan ismerős, barátságos, mint egy régi kiskocsmá bukéja. Már nem zavar annyira. Inkább valami új érzés tör rám, egyre erőteljesebben, ellenállhatatlanul. Ez mindent visz! Ilyen erős követelést még sosem éreztem!

Éhes vagyok!

* * *

– Pista! Az ott nem az a puccos pesti riporter?

– Ördögöd van, Sanyi bátyám, mondtam ugye, hogy előkerül, nem tud az soká' futni abban a kényelmetlen cipellőben.

– Gyere, Pista, nézzük meg, mi baja van. Csak várj meg, mer’ kivan a lábam. Sose öregedj meg!

– Vigyázz, Sanyi bátyám, nehogy olyan legyen, mint a többiek. Jobb, ha csőre töltöd a flintádat.

– Úgy van az már, még ki is biztosítottam. Te csak rugdosd meg, él-e még! Aztán iszkolj onnan, ha olyan lett.

– Kinyúlt ez teljesen, nézd, hiába böködöm. Kár érte, mert amúgy csinoska vót. Ha egy pár évvel fiatalabb lennék... Nézd már, Sanyi bátyám, valamit szorít a kezébe’. Egy fekete izét. Kifeszítem belőle, megnézem, mi az. A nemjóját, ez mégis mozog. Hú, de ocsmány, üveges a szeme! Lődd le, Sanyi bátyám, lőj már, mielőtt késő lesz.

– Pista, állj odébb, nehogy összekoszold magad. Ipeg a fejére célzok.

– Menjünk, Sanyi bácsi! Itt már semmi dolgunk. Azért lehet, hogy elég lett volna egy lövés is.